

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1535/2017
07.02.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиоца Предузећа за градњу "АА" из ..., кога заступа пуномоћник Душан Лакић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., улица, кога заступа пуномоћник Синиша Миладиновић, адвокат из ..., ради стицања без основа, вредност спора 65.000 евра у динарској противвредности, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1476/16 од 31.03.2017. године, у седници већа одржаној 07.02.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1476/16 од 31.03.2017. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду II. 27435/13 од 24.09.2015. године, обавезан је тужени да тужиоцу на име стицања без основа исплати 65.000 евра са каматом по стопи коју прописује Европска централна банка за евро почев од 09.01.2009. године па до 24.12.2012. године, а од тада па до исплате камату по стопи прописаној Законом о затезној камати све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате у року од 15 дана. Тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова спора исплати 565.850,00 динара.

Побијаном другостепеном пресудом одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 399. раније важећег ЗПП ("Службени гласник РС" 125/04...), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ранијег ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Као ревизијски разлог истиче се постојање битне повреде али се у образложењу не наводи о којој је повреди реч.

Према утврђеном чињеничном стању између странака је закључен "протокол разумевања о купопродаји непокретности" дана 27. јуна 2007. године. По члану 3. протокола услов за закључење будућег уговора о продаји се састојао у томе да породица ВВ – (сувласници са туженима на објектима изграђеним на кп. бр. ...) раскине уговор о заједничкој градњи склопљен са Привредним друштвом "ГГ" ... и да после тога тужени са тужиоцем закључи уговор о заједничкој изградњи. Приликом закључења "протокола" тужилац је предао туженом капару – аванс у износу од 65.000,00 евра, као знак да ће се закључити уговор о продаји 1/6 идеалног дела објекта у улици и ... на кп. бр. ... КО ...; да непокретност за чију је купопродају примљена капара тужени неће продати било ком трећем лицу; тужени се обавезао да тужиоцу врати двоструки износ капаре и надокнади сву штету коју проузрокује неоправданим одбијањем да закључи уговор о продаји идеалног дела објекта. Дана 05. децембра 2009. године тужилац је упутио туженом опомену пред тужбу захтевајући враћање примљене капаре или закључење уговора о продаји у складу са протоколом. Месец дана касније тужилац је примио тужеников допис у коме он потврђује пријем опомене пред тужбу док се о примљеној капари не изјашњава. До подношења тужбе тужилац није вратио примљену капару, а постало је извесно да до закључења уговора о продаји између странака који је предвиђен "протоколом" неће доћи, јер је један од сувласника обавестила тужиоца да јој понуђени услови у вези заједничке градње нису прихватљиви, па је свој сувласнички удео на непокретности разменила са трећим лицем. Тужени је примљену капару задржао иако до закључења уговора о продаји није дошло.

Код таквог чињеничног стања нижестепени судови су правилно применили материјално право када су тужбени захтев усвојили.

Наиме, по члану 80. став 2. ЗОО, ако је за неизвршење уговора одговорна страна која је примила капару, друга страна може по свом избору захтевати извршење уговора ако је то могуће, накнаду штете, враћање капаре или враћање удвојене капаре.

У конкретном случају од четири опције тужилац се као уговорна страна (која није одговорна за судбину уговора) определио за једну – враћање капаре. Он је имао право и да тражи враћање капаре и по правилима о стицања без основа (члан 210. став 2. ЗОО), јер се основ није остварио.

Осим тога, стекли су се услови за враћање датог (без обзира да ли је тужени одговоран за незакључење уговора) и у хипотези да је за судбину уговора одговоран "трећи", односно да је до неизвршења уговора дошло због више силе и случаја (члан 137. став 1. ЗОО).

Имајући у виду изложене разлоге, неосновани су ревизијски наводи којима се истиче да је материјално право у конкретном случају погрешно примењено. Наиме, расправљање о правној природи протокола (да ли је то предуговор или уговор) је без значаја зато што су се створили услови за враћање капаре по више правних основа.

На основу члана 405. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић